

ΠΟΚΟ ΠΙΚΟ

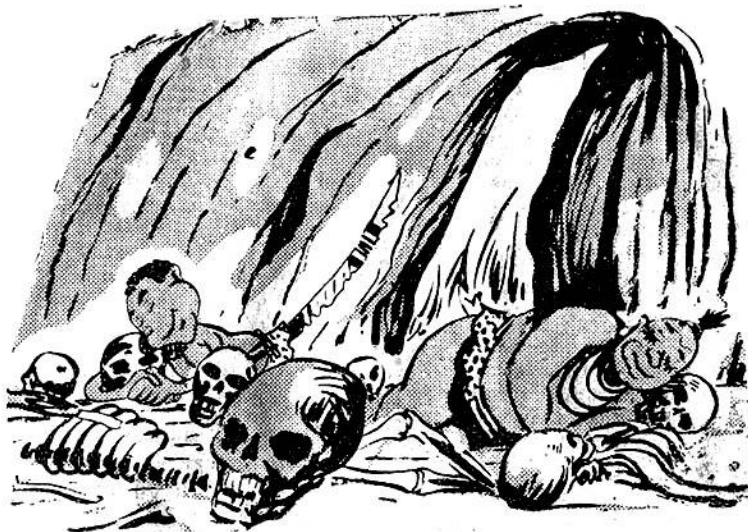

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Λογ. 7

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Λογ. 1000

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΧΟΥΧΟΥΣ

Πρωτ.

Ο Ποκοπίκο ξυπνάει στη «Στοά» (1) του κακόκεφος. Ση-

(1) Η κοντόχοντρη πυγμαία Χουχού, μένει τώρα σε μιὰ κακο-
φιταγμένη ξυλένια καλύβα, πάνω
στά κλαδιά θεόρατου δέντρου.
Είναι τὸ «Απαρτεμάν» της, ὅ-
πως λέει εκείνη, ἢ ὁ «Καραγκιὸς
μπερντές», ὅπως λέει ὁ Ποκο-
πίκο.

Ὁ μικροσκοπικὸς μαύρος νά-
νος Ποκοπίκο, μένει μαζί μ' ἑ-
ναν φωραλέο κουτσό γέριχο γάι-
αρο τὸν «Καθαρόδαιμο», κάτω

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

κάνει τὸ κεφάλι. Φωνάζει πρὸς
τὸ «Απαρτεμάν» τῆς Χουχούς :

— «Έ, μωρή Μαρζέλ! Γιὰ κα-
τηφόρησε νὰ κουβεντιάσουμε!..

— Τί τρέχει, χρυσό μου ;

— Αποκορίνεται βαριά :

— Κατὰ πάσαν πιθανότητα ...

στὴν εὐρύχωρη κουφίλα μὲ δυὸ
ἀνοίγματα τοῦ ἴδιου δέντρου. Στὴ
«στοά Ποκοπίκο», ὅπως τὴ λέει
αὐτός, ἢ στὸ «Αχούρι», ὅπως
τὸ λέει ἡ Χουχού.

ζωντοχρηεῖς !

Ἡ «μαύρη γόησσα» ἀρπάζεται ἀπὸ τῆ χορτοσοκινένια σκάλα. Κατεβαίνει σκερτσόζικα.

— Γιὰ λέγε μου λοιπόν ;

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός νάνος, ἀναστενάζει :

— "ὦχ, ἀδερφέ !.. Ζωὴ εἶν' αὐτὴ ;! Βαρέθηκα τ' Ἀχούρι μου καὶ τὸν Καραγκιόζι μπερντέ σου !.. Βαρέθηκα ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ νὰ γλέπω μὲ τὸ συμπάθειο τὰ... μούτρα σου !

Ἡ Χουχού θυμώνει :

— Γιατί, καλὲ χρυσό μου ; Τί ἔχουνε τὰ μουτράκια μου ; Ἰσα-ἴσα ποῦμαι χαριτωμένη καὶ τσαχινούλα !..

Ὁ Ποκοπικό δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ πολλές-πολλές κουβέντες :

— Ἀκουσέ με, μωρὴ Μاميζέ!... Νὰ μὲ ξεγράψεις ἀπὸ μνηστῆρ καὶ τὰ ρέστα. Θὰ καβαλήσω τὴν... κοῦρσα μου καὶ θὰ κόψω ρόδα μυρωμένα... Ἄν μὲ ξαναδεῖς, νὰ μοῦ τελεγραφήσεις !.. Θὰ πάω νὰ βρῶ τὴν τύχη μου !

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς :

— Γιατί, χρυσό μου ; Γιατί θὰ μὲ ἐγκαταλείψεις ; Τί θὰ γίνω ἐγὼ ἄνευ τοῦ λόγου σου ; Ποῦ θὰ βρεῖς πῶς θελκτικὴ νεάνις ἀπὸ 'μένα ; !

Ὁ «Δυσθεόραφος Ἀντρακλας» δὲν συγκινεῖται ἀπ' τὰ δάκρυά της. Σηκώνεται μαχμουρλής. Δίνει δυὸ-τρεις κλωτσιές τὸν ψωραλέο γαῖδαρό του :

— Σῦνα Καθαρόαιμε ! Σῦ-πνα φτερωτὸ σαῖνι μου !

Τὸ τρίποδο ζωντανὸ γκαρζίε παραπονιάρικα. Σηκώνεται ἀργά.

Ὁ Ποκοπικό ἐτοιμάζεται νὰ

πηδήσει στὴ σκελετωμένη ράχη του.

Ἡ Χουχού τὸν κυττάζει μὲ βουρκαμένα μάτια :

— Ἔτσι ξεριζάτα θὰ χωρίσουμε χρυσό μου ; Δὲν θὰ μοῦ δώσεις τὸν... τελευταῖον ἀσπασμόν ;

Ὁ Ποκοπικό δέχεται :

— Αἶντε, χαλάλι σου ! Σκάσε μου μιὰ φιλάρα νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε !

Ἡ «μαύρη γόησσα» σκύβει. Κάνει νὰ τὸν φιλήσει στό μάγουλο. Ὅμως τοῦ δαγκώνει μὲ λύσσα τ' αὐτί.

— Νά, ἀχαῖρευτε !

Ὁ νάνος δὲν χαρίζει κάστανα. Μὲ μιὰ γρήγορὴ κίνηση τῆς δαγκώνει τὴ μύτη.

Ἡ Χουχού βγάξει πονεμένο ξεφωνητό :

— Ἡ μύτη μου, ἡ μυτούλα μου !..

Ἀρπάζει μανιασμένη τὸν Ποκοπικό. Τὸν χτυπάει πάνω στὴ ράχη τοῦ γαῖδαρου του. Δίνει καὶ μιὰ κλωτσιὰ στὸν Καθαρόαιμο.

— Βρὲ οὐστ !.. Ξεκουμπιστεῖτε κι' οἱ δυὸ ! Στὸ διάβολο κι' ἀκόμα πάρα πέρα !..

Τὸ τρίποδο ζῶο ἀγριεύει. Σηκώνεται γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ πεισινὸ του ποδάρι. Ἀμέσως παίρνει δρόμο. Τρέχει χορευτά.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἔχει γίνει μπαρούτι. Φωνάζει :

— Χαρά στὸ γαμπρὸ ποῦ θὰ χάσω ! Πφ... Καλὲ γιὰ κυττάχτε τον !.. Σὰν ἀράπικο βατράχι δὲν εἶναι ; Χά, χά, χά ;..

Ὁ Ποκοπικό γυρίζει τὸ κεφάλι. Τῆς ἀνταποδίδει τὸ κομπλιμέντο :

Οἱ Καννίθαλοι φέρνουν τὸν Βασιλιά τῶν Ἀνθρωποφάγων στὸ χωριό τους.

— Ἀλεβρουάρ, Μαμιζέλ Ἀηδία ! Ἄμα θὰ παντρευτεῖς νὰ μοῦ στείλεις μὰ μπουμπουνιέρα κόλυβα !

Προχωρεῖ μεγάλοπρεπος. Μαζὶ μὲ τὸ γάϊδαρο χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς καταπράσινες φυλλωσιές.

Ἡ Χουχού στέκει γιὰ λίγο συλλογισμένη. Τρίβει τὴ ματωμένη μύτη της. Μουρμουρίζει :

— Κάτι λάκκο ἔχει ἡ φάρβα ! Γιὰ νὰ φεύγει αὐτός, μὲ κάποια σουρλουλού θάχει μπλέξει. Πρέπει νὰ τὸν παρακολουθήσω ἐκ τοῦ μακρόθεν ! Νὰ δῶ πού θ' ἀράξει.

Τὸν παίρνει τὸ κατόπι. Ὅμως ὅλο καὶ κρύβεται. Πρέπει νὰ μὴν τὴν πάρει τὸ μάτι του.

Σὲ μὰ στιγμή, στὴ χαράμαδα κάποιου βράχου, ἀντιρρῦζει ἓνα μαυροπράσινο φυτό. Τ' ἀναγνωρίζει. Εἶναι τὸ περίφημο ὑπνοβότανο. Κόβει μεριζὰ φύλλα του.

II ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό προχωρεῖ καβάλλα στὸ ψωραλέο ἄτι του. Ὁ φωτοστέφανος ἀπ' τὶς ἀλογόμυγες τοὺς ἀκολουθεῖ.

Ὁ νάνος δὲν ξέρει πὺς τὸν ἀκολουθεῖ κρυφὰ κι' ἡ κοντόχοντρη μαύρη πνυμαία. Θαρρεῖ πὺς εἶναι μονάχος. Ἔτσι παίρνει ἔνα βαρὺ ἀμανεδάκι :

— εἰ Ἀααααααααααααααααα !

Χουχούνα μου σ' ἀφήνω γειά !

Νὰ ζῆς νὰ μὲ θυμᾶσαι...
 Νᾶσαι καλὰ, νὰ χοίρεσαι,
 μά... ξεορισμένη νᾶναι !...
 Κι' ἂν μείνεις δὴ κι' ἀνύ-
 [παντρη
 θὰ κόρω τὸ λαιμό μου !
 καὶ θὰ σοῦ δώσω γι' ἄντρα
 [σου
 τὸν... Καθαρολαίμο μου !»

Ἡ Χουχού τὸν ἀκούει. Στά-
 ει ἀπ' τὸ κακὸ της. Μουμουρι-
 ζει :

— Ἐννοια σου βρέ, καὶ θὰ
 μοῦ τὸ πλερώσεις ἀκριβὰ !

Προχωροῦν ἀτέλειωτες ὥρες.
 Ἡ μέρα περνάει. Τέλος ἀρχίζει
 νὰ νυχτώνει.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται σὲ
 μιὰ πολὺ ἄγρια περιοχὴ τῆς
 Ζουγκλάς.

Ψάχνει ἀνίσυχος γύρω του,
 Μουμουρίζει :

— Σίγουρα σὲ καμιὰ... κοι-
 λιά λιονταριοῦ θὰ περάσω τῇ
 νύχτα μου !... Δὲν ὑπάρχει γλέ-
 πεις καὶ κἀνα... ξενοδοχεῖο ἐδῶ
 κοντά !...

Καὶ νά : Ξαφνικά ἀντικρύζει
 μπροστά του τὸ στενὸ χορταρια-
 σμένο ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιάς.
 Δένει τὸ γαῖδαρο σ' ἓνα δέν-
 τρω. Τροπώνει σὺν σαύρα μέσα.

Ἀλίμονο. Τὸ ἐξωτερικὸ τῆς
 σπηλιάς μακάβριο ! Τρομαχτικό.
 Εἶναι στρωμένο μ' ἀμέτρητα
 κρανία κι' ἀνθρώπινα κόκκαλα.

Ὁ νάνος ψιθυρίζει τρομαγμέ-
 νος :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου ! Στὴ
 σπηλιά τοῦ Χάρου ἔπεσα !... Σί-
 γουρα θὰ μοῦ φάει τὴν ψυχάρα !
 Ὅμως τί νὰ κάνει. Νὰ βγεῖ

ἔξω, χειρότερα. Θὰ τὸν σπαρά-
 ξουνε τὰ θεριά.

Ξαπλώνει σὲ μιὰ γωνιά.
 — Ὠχ, ἀδερφέ ! Ὅ,τι εἶναι
 νὰ γίνει, ἂς γίνει !...

Ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ ἀκούει ἔξω
 ἀπ' τὴ σπηλιά ἀνθρώπινες πα-
 τημασιές. Εἶναι ἡ Χουχού.
 Ψάχνει νὰ τὸν βρεῖ.

Κρῦος ἰδρωτὸς λούζει τὸ μαῦ-
 ρο κορμί τοῦ νάνου. Φωνάζει :

— Ἐ, μπάριπα Χάρο ! Για-
 τί τόσο βιαστικός ; Κάνε καμι-
 μιὰ βόλτα ὥσπου νὰ μὲ πάρει
 ὁ ὕπνος...

Ἡ κοντόχοιτη πυγμαία ἀ-
 κούει τὴ φωνή του. Καταλα-
 βαίνει πὺς βρίσκεται στὴ σπη-
 λιά. Κρύβεται κάπου ἀπ' ἔξω.
 Περιμένει.

Καὶ νά : Σὲ λίγο ἀντηχεῖ τὸ
 κατασὰρ ροχαλιτὸ τοῦ «Δυσθεό-
 ρατου Ἀντρακλα». Εἶχε ἀποκοι-
 μηθεῖ.

Ἡ Χουχού μπαίνει σιγά-σι-
 γὰ μέσα. Ζυγώνει τὸν κοιμι-
 σμένο νάνο. Βάζει στὰ ρουθού-
 νια του τὸ ὑπνοβότανο. Ὁ ἄ-
 μοιφος πέφτει τώρα σὲ βαθὺ
 λήθαργο.

Ἀμέσως ξαπλώνει κι' αὐτὴ λί-
 γο πρὶν περᾶ. Ἀναστενάζει εὐ-
 τυχισμένη :

— Ἐπὶ τέλους ! Θὰ φοφολο-
 γήσω καὶ μιὰ φορὰ ἀγκυλιά μὲ
 τὸ Ποκοπιζάκι μου !

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΑΧΒΑΧΑ !

Ξημερώνει.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ξυ-
 πνάει στὴ μακάβρια σπηλιά.
 Εἶχε κοιμηθεῖ κι' αὐτὴ πάνω
 στὶς νεκροκεφαλές καὶ στὰ κόκ-
 καλα.

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται ἀκό-

μα σὲ βαθὺ κι' ἀτέλειωτο λή-
θαργο,

Ἡ Χουχοὺ βγαίνει φρέσκια—
φρέσκια ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Χά-
ρι υ. Ψάχνει στὰ γύρω δέντρα.
Ζητάει νὰ βρεῖ γλυκόχυμους
καρπούς. Θὰ μαζέψει μερικὸν
ἀπὸ αὐτοὺς. Θὰ συνεφέρει τὸν
Ποκοπίκο θὰ φάνε μαζί...

Ὅμως κάνει τὸ λογαριασμὸ
χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Σε λίγες στιγμὲς, ἄγριες φω-
νὲς κι' ἀλαλαγμοὶ σχίζουν τὸν
ἄερα. Ἐνα μουλοῦνα μαῦροι
Καννίβαλοι περνῶν τυχαία ἀπὸ
κεῖ.

Ἡ «μαῦρη γόησσα» βγάζει
τρομαγμένο ξεφωνιὸ :

— Πῶτω, ἄντρες !

Αὐτὸ ἦταν ! Οἱ Ἀνθρωπο-
φάγοι ἀκοῦνε τὴ φωνή της. Γυ-
ρίζουν. Τρέχουν κατὰ τὸ μέρος
της. Τὴν ἀρπάζουν ἐνδουσιασμέ-
νοι. Ξερογλύφονται προκαταβο-
λικά γιὰ τὸ παχουλὸ καὶ ψα-
χνωμένο κορμί της.

Ἡ Χουχοὺ διαμαρτύρεται :

— Σιγά, βρε παιδιά ! Μὴ πέ-
φτετε ὅλοι μαζεμένοι. Ἐναν
μονάχα θὰ παντρευθῶ. Οἱ ἄλ-
λοι θὰ περιμένετε νὰ χρηέψω.
Τότε θὰ δεῖτε Θεοῦ πρόσωπο !

Οἱ πεινασμένοι Καννίβαλοι
μοῖζυ νυν ἀμέσως ξύλα. Ἀνά-
βουν μεγάλη φωτιά. Ἐτοιμά-
ζονται νὰ τὴν ψήσουν. Νὰ τὴ
φάνε.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἐ-
πιμένει :

— Καλὲ γιατί θὰ μὲ ρίξετε
στὴ φωτιά. Στὸ χωριὸ μου τίς
νυφάδες τίς παντρεύονται... ἄ.
ψητες ! Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !

Ὅμως τὰ πράγματα σοβαρεύ-
ουν. Ἡ Χουχοὺ βλέπει τὸ Χά-

ρο μὲ τὰ μάτια. Ἀπὸ στιγμὴ
σὲ στιγμὴ θὰ βρεθῇ στὶς φλό-
γες !

Κοὶ νά : Σαφνικὰ μιὰ ἔξυπνη
ιδέα περνάει ἀπ' τὸ κεφάλι της.
Φοβερίζει τοὺς Καννίβαλους :

— Ἄν μὲ ψήσετε, καίκατε !
Ξέρετε ποιὸς εἶναι ὁ Ἀφέντης
μου ; Εἶναι ὁ τρομερὸς βασι-
λιάς τῶν ἀνθρωποφάγων ! Ὁ
παντιδύναμος Σακαρσέκας ! Θὰ
σᾶς καταπιεῖ ὅλους ἀμάσητους !

Οἱ Ἀγριοὶ τρομάζουν. Ρωτᾷ-
νε ἀνήσυχτοι :

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἀφέντης σου ;
Ποῦ εἶναι ὁ παντοδύναμος βα-
σιλιάς τῶν ἀνθρωποφάγων ;

— Νά, ἐκεῖ Ψορολογάει ἐν-
τὸς τῆς σπηλιάς ! Ἀπὸ βραδὶς
ἔφαγε δυὸ ξευγάκια ἀραπάδες.
Βάρυνε λίγο τὸ στομαχάκι του !
Τοῦ λόγον μου εἶμαι μιὰ φτω-
χὴ σκλάβα. Μ' ἔχει γιὰ θελή-
ματα ...

— Πῶς σὲ λένε ;

Ἡ Χουχοὺ δὲν ἀργεῖ ν' ἀπο-
κριθῇ :

— Μὲ λένε μαμζέλ Ἀχβάχα !
Λόγω τοῦ ὅτι οἱ ἄνδρες μὲ
γλέπουνε καὶ κάνουνε... ἄχ—βάχ !
Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !

Οἱ Καννίβαλοι δὲν πολυπι-
στεύουν. Ὅμως ἡ «μαῦρη γόη-
σσα» ἐπιμένει. Τοὺς φέρνει στὴν
κρυφὴ σπηλιά. Κάποτε θάταν
ἐκεῖ τὸ νεκροταφεῖο φυλῆς ἰθα-
γενῶν.

Καὶ νά : Οἱ Ἀνθρωποφάγοι
τὰ χάνουν. Βλέπουν τὸν Ποκο-
πίκο νὰ κοιμάται μακάρια πάνω
στ' ἀμέτρητα κρανία καὶ τ' ἄλ-
λα κόκαλα.

Ὁ Ἀρχηγὸς τους, ἓνας ἀρά-
παρος ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, δείχνει
τὸ νάνο. Ρωτᾷ σαστισμένος.

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος λέει στὸν Περικλῆς :

— Αὐτοί, Ἀρχοντά μου εἶναι γιὰ τὸ . . . κολασσό σου.

— Γιατί εἶναι τόσο μικρός ;

Ἡ Χουχού παρεξηγείται :

— Μώρ' τί μᾶς λές ; Μικρὸ εἶν' τὸ μάτι σου ! Αὐτὸς εἶναι « Ἀντρακίας δυσθεόρατος » !

Ὅμως γρήγορα συνέχεται. Δίνει μιὰ κάπως λογικὴ δικηολογία :

— Κατὰ βάθος δὲν εἶναι μικρὸς ὅπως τὸν γλέπετε, κύριε Τέτοιε μου ! Εἶναι μαγεμμένος ὁ φρουκαράς. Γιὰ νὰ λυθοῦνε τὰ μάγια πρέπει νὰ παντρευτεῖ. Τότε θὰ ξαναγίνει ὁμορφος καὶ δυσθεόρατος ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Οἱ Καννίβαλοι ἔχουν ἀρχίσει :

νὰ κλονίζονται. Ἡ πυγμαία συνεχίζει :

— Τὰ γλέπετε αὐτὰ τὰ κόκαλα ; Εἶναι ἀπ' τοὺς Ἀραπάδες ποῦχει περιδρομιάσει ὁ Ἀφέντης μου ! Ὁ βασιλεὺ τῶν Ἀνθρωποφάγων !

Οἱ Ἄγριοι μαῦροι δὲν ἀμφιβάλουν πιά. Γιὰ νὰ καταβροχθίζει τόσοσους ἀνθρώπους, σίγουρα Βασιλιάς τῶν Ἀνθρωποφάγων θάναί.

Ἀμέσως γονατίζουν γύρω στὸν κοιμισμένο νάνο. Τὸν προσκυνᾶνε μὲ σεβασμό.

Τέλος ὁ γιγαντόσωμος Ἀρχηγὸς τοὺς τὸν σηκώνει στὰ χέ-

ρια. Βγαίνει απ' την τρομερή σπηλιά. Τὸν ἀκολουθοῦν κι' οἱ ἄλλοι Καννίβαλοι. Μαζί τους κι' ἡ Χουχοῦ. "Όλοι μαζί τραβάνε γιὰ τὸ χωριὸ τῆς φυλῆς.

Τελευταίος ἔρχεται πίσω-πίσω κι' ὁ Καθαρόαιμος ! Συνοδεύει πένθιμα τὴν παράξενη πομπή. Ὁ «φωτοστέφανος» ἀπ' τὶς ἀλογόμυγες, τοῦ δίνει παράξενη αἵγλη !

ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ.

Οἱ Ἀνθρωποφάγοι φτάνουν τώρα στὸ χωριὸ τους. Ἀμέσως φτιάχνουν ἓνα μεγαλοπρεπὲς θρόνο. Τὸν στολίζουν μὲ νεκροκεφαλές ! Καθίζουν ἐπάνω τὸν κοιμισμένο Ποκοπίκο.

Ὁ Ἀρχηγὸς ἔχει μιὰ πεντάμορφη Κόρη. Τὴν Ἀγάνα. Τὴν τραβᾷ παράμερα. Τῆς λέει σιγά :

— "Άκουσε Ἀγάνα, παιδί μου : Ὁ νάνος αὐτὸς ποὺ βλέπεις, εἶναι ἓνας πανόητος καὶ παντοδύναμος Ἀρχοντας. Ὁ βασιλιάς τῶν Ἀνθρωποφάγων. Τὰ μάγια ποὺ τούχουν κάνει, θὰ λυθοῦνε μονάχα σὰν παντρευτεῖ... Γι' αὐτό, μόλις ξυπνήσει, κάντου τὰ γλυκά μάτια. Θὰ εἴμαστε πολὺ κουτοὶ νὰ χάσουμε τέτοιο γαμπρό !...

Τέλος ἡ ἐνέργεια τοῦ ὑπνοβότανου περνάει. Ὁ Ποκοπίκο ξυπνάει σιγά-σιγά. Ἀνοίγει τὰ μεγάλα κομικὰ μάτια του. Ἀντικρύζει τοὺς Καννίβαλους γονατισμένους μπροστά του. Τὸν προσκυνᾶνε.

Βλέπει ἀκόμα πὼς κάθεται σ' ἓνα θρόνο μὲ νεκροκεφαλές. Ξεχωρίζει ἀγγίχου του καὶ τῇ

μελιστάλακτη πυγμαία. Γονατισμένη κι' αὐτή.

— Ὁ ἄμοιρος ρωτᾷει χαμένα :
— Τί τρέχει μορὴ Μαρζέλ ;
Πὼς βρέθηκα ἐνταῦθα ;

Ἡ Χουχοῦ χαμηλώνει μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι. Ψιθυρίζει :

— Λάθος κάνεις πολυχρονόμενε μου. Ἀρχοντα. Δὲν μὲ λένε Χουχοῦ. Πρώτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τ' ὄνομα. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ πιστὴ σκλάβά σου ; Δὲν μὲ λένε Ἀχβάχα ;

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι του :

— Κατάλαβα, κατάλαβα ! .. Κοιμᾶμαι καὶ γλέπω ὄντιρο ! Μὲ συμπαθᾷς, κυρὰ Χαλβάχα μου ! .. Νόμιζα πὼς εἶχα ξυπνήσει !..

Ξαναζεῖνει σοβαρὰ - σοβαρὰ τὰ μάτια. Ψιθυρίζει :

— Βρὲ πὼς μοιάζει τῆς Χουχοῦς. Ἄν δὲν κοιμόμανε, θάβαζα στοίχιμα πὼς εἶναι ἡ ἴδια !..

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Καννιβάλων βρίσκεται γονατιστὸς μπροστά — μπροστά στὸ θρόνο τοῦ Ποκοπίκο. Σηκώνει τώρα τὰ χέρια ψηλά. Τὸν προσφωνεῖ :

— Παντοδύναμε ἄρχοντα Σακαρώκα ! Ἐσὺ εἶσαι ὁ μεγάλος βασιλιάς τῶν Ἀνθρωποφάγων ! Κι' ὅλοι ἔμεῖς ἐδῶ, οἱ ταπεινοὶ δοῦλοι σου !

Ὁ Ποκοπίκο ξανανοίγει τὰ μάτια. Ἀναρωτιέται :

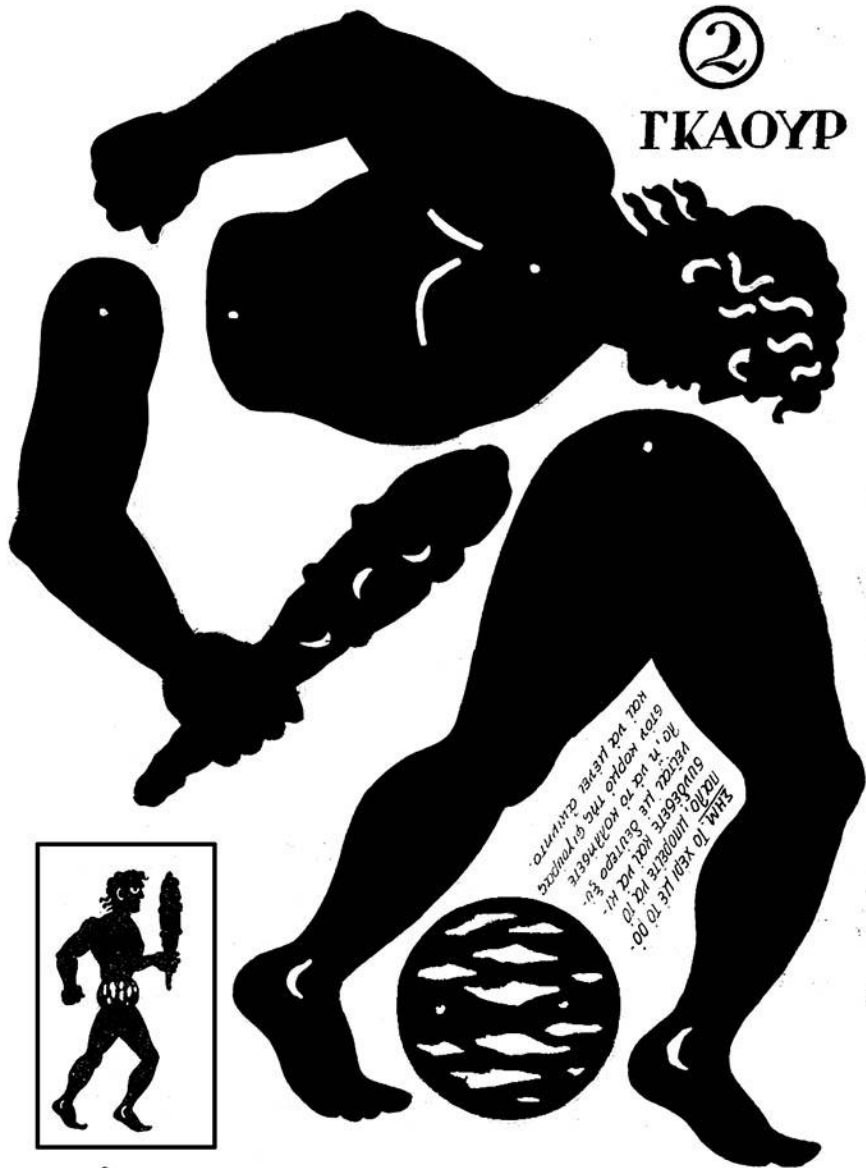
— Βρὲ μπὰς κι' ὅλοι αὐτοὶ κοιμῶνται κι' ἐγὼ μονάχα εἶμ' ὁ .. ξύπνιος ;

Ἀμέσως ρωτᾷ τὸν Ἀρχηγό :

— Δὲν μοὺ λέτε, σὰς περιγελῶ : Τοῦ λόγου μου τυγχάνω ὁ παντοδύναμος Στρακαστρούκας ; Βασιλεῦ τῶν Ἀνθρωποφάγων ;

②

ΓΚΑΟΥΡ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ" - ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ - ΑΘΗΝΑΙ

— Ναί, Ἀρχοντά μου ! Ἐσύ !
Ὁ νάνος ξύνει τὴν κεφάλαια
του :

— Γιά σκέφου !.. Καὶ μοῦχε
διαφύγει ἐντελῶς !

Ὁ Φύλαρχος, γονατιστός πάν-
τα, συνεχίζει :

— Πῶς ἦταν αὐτό, Βασιλιά
τῶν Ἀνθρωποφάγων, νά τιμή-
σεις τὴ χώρα μας ;

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ :

— Περνοῦσα τυχαία ... Ἀλλὰ
εἶπα νά μείνω. Ὁ τόπος σὰς
βράζει καλά ... κρέατα. Πολύ
μοῦ γουστάρανε !

Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ δείχνει τὴν
Κόρη του :

— Ἀπὸ δῶ ἡ θυγατέρα μου !
Ἡ πεντάμορφη Ἀγάνα ! Στὴ
χαρίζω. Μπορεῖς νά τὴν παν-
τρευτεῖς, ἢ νά τὴ φᾶς !

Ὁ νάνος ὑποκλίνεται καθι-
σμένος στὸ θρόνο :

— Χαίρω πολὺ μαριζέλ... Λα-
γάνα ! Μάλλον θὰ σὰς κολα-
τοῖσω !

Τὴν κυττάζει τώρα μὲ θαυμα-
σμό :

— Μπράβο ! Καλὴ εἶσαι !
Πολὺ μοῦ γουστάρεις, ἀδερφέ
μου !

Ὁ Φύλαρχος θέλει νά εὐχα-
ριστήσῃ τὸ μέλλοντα γαμπρό
του. Διατάζει νά φέρουν τρεῖς
μαύρους σκλάβους. Τοὺς σπρώ-
χνει μπροστά στὸ θρόνο τοῦ
παντοδύναμου Σακαρούκα :

— Αὐτοὶ εἶναι γιὰ τὸ κολα-
τοῖό σου Βασιλιά !

Ὁ Ποκοπίκο κυττάζει μὲ πε-
φιρόνηση τὰ ζωντανὰ σφαχτά :

— Χμμ... Δὲν τοὺς γλέπω καὶ
τόσο ψαγνομένους. Καλύτερα
μαννάρια δὲν ἔχετε ; Δὲν μὲ

νοιάζει. Πλερόνω κάτι πάρα
πάνω !..

Ὁ πατέρας τῆς Ἀγάνας δια-
μαρτύρεται.

— Τί λές, Ἀρχοντά μου ! Εἴ-
ναι τὰ καλύτερα κρέατα ποὺ
ἔχουμε !..

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Σάν... κατεφυγμένοι μοῦ
φαίνονται !.. Ἄς εἶναι ὅμως ...
Γιὰ νά μὴ σὰς προσβάλλω, θὰ
τοὺς φάω !..

— Καὶ πῶς θέλεις νά στοὺς
φτιάξουμε, βασιλιά Σακαρούκα :

— Στό... φούρνο μὲ πατάτες !

Ὁ ἀγριὸς Φύλαρχος τραβᾷ
τὸ μαχαίρι του. Κάνει νά σφά-
ξει τοὺς ἀμοιρους ἀραπάδες.

Ὁ Ποκοπίκο τὸν σταματᾷ :

— Ὅχι ! Θὰ τοὺς σφάξω ἐγώ
μὲ τὴ χατζάρα μου ! Βάλτε τοὺς
στό... ψυγεῖο !

Ὅλοι φεύγουν τώρα. Κοντὰ
στὸν «παντοδύναμο» βασιλιά,
μένει μονάχα ἡ πεντάμορφη Ἀ-
γάνα. Λίγο πρὶν πέρα κι' ἡ Χου-
χού.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας»
κυττάζει τὴ νεαρὴ ἀνθρωπο-
φάγα :

— Τοῦ λόγου σου τὸ λοιπὸν
εἶσαι ἡ Λαγάνα ; Καλὸ ὄνομα,
βρὲ κορίτσι μου ! Ἀλλὰ πολὺ...
νησιόμοιο ! Νά πεῖς στὸ νουνό
σου νά σὲ ξαναβαφτίσει.

Ἡ Ἀγάνα σὴν βεῖ ὑποτακτικά.
Τὸν προσκυνάει :

Ἀρχοντά μου εἶμαι σκλάβο
σου ! Ὅ, τι μὲ διατάξεις θὰ
κάνω !..

Ὁ Ποκοπίκο θέλει νά σπάσει
πλάκα. Τῆς ἀρχίζει μεγάλη γυ-
μνάσια :

— Σκύψε κοράσιον ! Φίληρόν
μου τοὺς πόδας !

Ἡ κόρη τοῦ Φύλαρχου σκύβει. Τοῦ φιλάει τὰ πόδια.

Ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἀνθρωποφάγων» συνεχίζει :

Κῆνε τρεῖς τοῦμπες στὸν ἄρη !

Σκάσε μου τρεῖς ντουζίνες φιλιὰ ἐπὶ τοῦ σβερχός !

Τὸν φιλάει τριάντα ἔξη φορὲς στὸ σβερχο.

— Κάνε πῶς λαλάει ὁ Κόζορας !

Ἀλίμονο ! Στὴ Ζούγκλα δὲν ἔχει οὔτε κόττες, οὔτε κοκόρους. Ἡ ἀμοιρὴ Ἀγάνα δὲν καταλαβαίνει τί τῆς λέει.

Ὁ Ποκοπίκο βρῖσκει πάτημα :

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σὲ παντρευθῶ ! Τοῦ λόγου μου τυγχάνω βασιλεὺ Στρακαστρούκας !

Ἡ οὐζὺς δέον νὰ λαλεῖ ὥσπερ κόκορας Ἀπαξ καὶ δὲν λαλεῖ, παντρεῖα δὲν ἔχει. Ἀντὶλαβοῦ ;

Ἡ πανώρια Ἀγάνα κάνει προσπάθειες νὰ τὸν ἱκανοποιήσει. Μιμεῖται τίς φωνὲς ὅλων τῶν ζώων καὶ θεριῶν τοῦ ξέρει : Οὐρλιάζει σάν λύκος. Σφυρίζει σάν φίδι. Κράζει σάν ὄρνιθ. Στριγγλίζει σάν πίθηκος...

Τίποτα. Ὁ «Γαμπρός» μένει ἀσυγκίνητος. Τῆς τὸ ξεκόβει :

— Πάρτο ἀπόφαση : Ἕνα κι' ἓνα κάνουν δυό. Ἡ γυναῖκα πού θά πάρω ἐγώ, θά λαλεῖ σάν κόκορας !

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀκούγεται λίγο πιὸ πέρα, ἡ ἀγαπητὴ φωνάρα τῆς Χουχοῦς :

— Κουκουρίζου σου !.. Κουκουρίζου σου !..

Ὁ Ποκοπίκο θυμώνει :

— Σκασιμὸς Χαλβάχα ! Τοῦ λόγου σου ἅμα γουστάρεις παντρεῖα, νὰ πᾶς νὰ βρεῖς τὸν...

Ποκοπίκο σου ! Τοῦ λόγου μου εἶμαι ὁ Βασιλεὺ Στρακαστρούκας !

Ἡ Ἀγάνα ἔχει ἀκούσει πιά πῶς κάνει ὁ Κόζορας. Λαλάει κι' αὐτὴ τώρα :

— Κουκουρίζου σου ! Κουκουρίζου σου !..

Ὁ νάνος ἐνθουσιάζεται :

— Ἐν τάξει ! Σὲ παίρνω χειροπόδαρα !

Καὶ τῆς σκάει τ' ἀπαραίτητο στιχάκι :

— «*Τρέξε λοιπὸν κανόνισε τοῦ Γάμου τοὺς μπελάδες... Φέρε λαμπαδοκούφεττα καὶ... Κουμπαροπαππάδες!*»

Ἡ Κόρη τοῦ Φύλαρχου ρωτᾷ χαμένα :

— Θὰ παντρευτοῦμε λοιπὸν ;

— Ἐντὸς πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας !

Ἡ Ἀγάνα φεύγει τρελλή ἀπὸ χαρὰ. Τρέχει νὰ συναντήσει τὸν Πατέρα της. Νὰ κάνουν τίς ἐτοιμασίες τοῦ γάμου !..

Ὁ Ποκοπίκο ξαπλώνει σὺν θρόνο του. Σάν πρῶτος ξάδερφος τοῦ Ἀληπασά !.. Ἡ Χουχοῦ, μὲ δυό-τρία πηδήματα, φτάνει κοντά. Ψιθυρίζει πολὺ σιγὰ :

— Πᾶμε νὰ φύγουμε, χρυσό μου ! Οὐτ' ἐγὼ εἶμαι Ἀχβίχα, οὔτε εὖ Σακαρούκας. Αὐτὰ τὰ εἶπα γιὰ νὰ γλυτώσουμε τὸ καζάνι.

Ὁ διαβολεμένος νάνος τᾶχει ἀπ' τὴν ἀρχὴν καταλάβει ὅλα. Ὅμως θέλει νὰ «δουλέψει» τὴν συμμαία. Ρωτᾷ χαμένα τάχα :

— Καλά... Καὶ ποιοὶ εἴμαστε !

— Ἐσὺ ὁ Ποκοπίκος μου ;

Ὁ τρεμερός Ποκοπίκο δίνει φοβερό χτύπημα στοῦ κεφάλι τοῦ μαύρου Φύλαρχου.

Κι' ἐγὼ ἡ Χουχούκα σου ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος διαμαρτύρεται :

— Ἀδύνατον ! Εἶμαι Μεγαλειότατος γέννημα καὶ θρέμμα ! Λάθος θὰ κάνεις.

Ἡ Χουχού ἐπιμένει :

— Βρὲ καλέ μου ! Βρὲ κακέ μου ! Ἄκουσε 'μένα πού σου λέω !..

Ὁ Δυσθέορατος Ἀντρακλας» εἶναι ἀνένδοτος. Ὡσπου καρμιὰ φορὰ θυμῶνει. Βάζει τὶς φωνές :

— Ἐ, μάγκιπα Πεθερέ !..

Γιὰ κόπιασε σὲ περικαλῶ !

Ὁ ἅγιος Φύλαρχος τρέχει ὑπάκουα. Γονατίζει στὰ πόδια τοῦ γαμπροῦ του :

— Στὶς διαταγές σου Ἀρχοντα Σακαρούκα :

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ δείχνει τὴ Χουχού :

— Ἡ μαμτζέλ ἀπὸ 'δῶ, πάλι μου γουστάρει. Φτιᾶχτε τη . . . τασχεμπάμ !

Ὁ Ἀρχηγὸς ἄλλο πού δὲν θέλει. Πετιέται ὀρθός. Ἀρπάζει τὴ Χουχού. Τὴν τραβάει κατὰ τὸ . . . μαγειρεῖτο.

Ἡ πυγμαία διαμαρτύρεται :

— Μὴν τὸν ἀκοῖς, κύριε Τέτοισι μου ! Ψέμματα σοῦ εἶπα. Δὲν εἶναι Βασιλεῦ. Τὸν λένε Ποκοπίκο. Παληοσαχλαμάρας εἶναι ! Κι' ἐλόγου μου εἶμαι ἡ . . . μνηστήρ του.

‘Ο Φύλαρχος γίνετ’ ἔξω φρε-
νῶν.

Μὲ τὸνα χέρι κρατάει τὴ Χου-
χοῦ. Μὲ τ’ ἄλλο κάνει ν’ ἀρ-
πάξει τὸ νάνο. Οὐρλιάζει :

— Σκύλε ! ‘Ηρθες λοιπὸν νὰ
μὲ γελάσεις ; Νὰ πάρεις τὴν
πεντάμορφη Κόρη μου ! Τώρα
θὰ ‘δεις τί θὰ πάθεις ! . . Καί
τὰ κόκαλά σου θὰ τραγανίσω !

‘Ο Ποκοπίκο πετιέται ὀρθὸς
πάνω στὸ θρόνο. Τραβᾷ τὴ
θρυλικὴ κι’ ἀνάπηρη χατζάρα
του. Τὴν κατεβάζει μ’ ὀρμὴ στὸ
κεφάλι τοῦ ‘Αρχηγοῦ :

— Ἀρπα τὴν πεθερούλη μου,
γὰ νὰ μὲ θυμάσαι !

‘Ο ‘Αρχικαννίβαλος βγάζει πο-
νεμένο βογγητό. Παρατάει τὴ
Χουχοῦ. Σωριάζεται κάτω ἀναί-
σθητος.

‘Ο νάνος τὰ χρειάζεται. Πρέ-
πει νὰ φύγει πρὶν φτάσουν οἱ
‘Ανθρωποφάγοι. Πρὶν δοῦνε τὸ
κακὸ ποῦ γίνηκε.

Πηδαίει ἀπ’ τὸ θρόνο μὲ τὶς
νεκροκεφαλές. Τρέχει. Μ’ ἓνα
σάλτο βρίσκεται στὴ ράχη τοῦ
Καθαρόαιμου. Τὸν σηκονίζει
μὲ τὶς γυνὲς φτέρνες :

— Ἰσα, Σαῖνι μου ! Βάλε
«τρίτη» νὰ μὴ μὲ κάνουνε...ψητὸ
τῆς κατσαρόλας !

‘Η πυγμαία τρέχει πίσω του.
Σὲ λίγο χάνονται κι’ οἱ δυὸ
στὴν πυκνὴ κι’ ἄγρια βλάστηση.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΡΑΠΑΛΩΝ

‘Αλίμονο ! Δὲν περνᾶτε λίγες
στιγμές. Οἱ τρομεροὶ Καννίβα-
λοι βλέπουν τὸν ἀναισθητὸ ‘Αρ-
χηγὸ τους. Βλέπουν καὶ τὸ νά-
νο νὰ φεύγει. Τρέχουν ξωπίσω
του. Τὸν κυνηγᾶνε.

‘Ο Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Τώρα, κλάψτε Χαράλαμπε !
‘Αμάσητο θὰ μὲ καταπιοῦνε τὰ
λεβεντόπαιδα.

‘Αμέσως πηδαίει ἀπ’ τὸν κου-
τσὸ Καθαρόαιμο. Τὸν διατάζει :

— Τράβα κατὰ τὴ «Στοά»
μας. ‘Αν μὲ ξαναθεῖς νὰ μοῦ
τελεγραφήσεις !

— Ταυτόχρονα τραβᾷ τὴ
Χουχοῦ.

— Τρέξε Χαλβάχα καὶ χαθί-
καμε !

Τὸ βάζουν κι’ οἱ δυὸ στὰ πό-
δια. Τρέχουν σὰν ντυφεμισμέ-
νοι λαγοί.

Οἱ ‘Ανθρωποφάγοι τοὺς κυ-
νηγᾶνε. Ἀλαλάζουν ἄγρια !

‘Ωρες ὀλόκληρες συνεχιζεται
τὸ τρομερὸ κυνηγητό. Τὰ πόδια
τοῦ Ποκοπίκο πετᾶνε σπίθες !
‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ἔχει
μονοκέψει στὸν ἰδρώτα. ‘Η
γλώσσα της ἔχει κρεμάσει δυὸ
πιθαμὲς ἔξω.

Οἱ Καννίβαλοι ὅσο πᾶνε καὶ
τοὺς ζυγώνουν.

‘Ωσπου κάποτε τοὺς φτάνουν.
‘Ο νάνος κι’ Χουχοῦ σταματᾶ-
νε. Οἱ ἀραπάδες μαζεύνονται γύ-
ρω—γύρω. Τοὺς κυκλώνουν.

‘Ο Ποκοπίκο ξέρει τὴν τύχη
ποῦ τοὺς περιμένει. ‘Ομως τὸ
κέφι του εἶναι ἀθάνατο. Δὲν
χάνεται ποτέ. Φωνάζει στοὺς
ἀλαφιασμένους Καννίβαλους :

— Ἰεῖά σας, λεβέντες ! Μᾶς
συμπαθᾶτε ποῦ σᾶς κουράσαμεί..
Μὰ δὲν πειράζει. Μὲ τὸ τρέξιμο
σᾶς ἀνοίξε κι’ ἡ ὕψος ! Θὰ
σᾶς φανοῦμε λουκούμι !..

‘Η ἀμοιρὴ Χουχοῦ ἔχει χά-
σει τὸ ἡθικό. Τὰ πόδια της
τρέμουν. Γονατίζει θερμοπαρα-
καλαί :

— Ἀυτηθεῖτε μας, κύριοι Τέ-

τοίλοι μου. Γιατί θέλετε νά μᾶς περιδρομιάσετε στά καλά τοῦ καθουμένου ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὅμως τὰ πράγματα δὲν εἶναι ὅπως τὰ φαντάζονται. Οἱ Ἀνθρωποφάγοι γονατίζουν πάλι μπροστά στὸν Ποκοπίκο. Τὸν ἱκετεύουν.

— Γύρισε στὸ θρόνο σου, πολυχρονεμένη Ἀρχοντα Σακαρούκα ! Γιατὶ φεύγεις καὶ μᾶς ἀφήνεις ; Τώρα πού σκοτώσες τὸν κακὸ Ἀρχηγό μᾶς, πρέπε' ἐσὺ νά γίνεις βασιλιάς τῆς φυλῆς ! Ἐχεις κανένα παράπονο ; Μήπως πεινᾷς ; Διάλεξε ὅποιους θέλεις ἀπὸ μᾶς. Χόρτασε τὸ ἀρχοντικὸ στομάχι σου !

Ὁ νάνος γίνεται μαρπούτι :

— Καὶ γι' αὐτὸ μὲ κυνηγοῦσατε τρεῖς μέρες, βρὲ σκυλιά ; Οὐ μὰ μοῦ χαθεῖτε παλιορεμπεσκέδες !...

Ἢ Χουχού, ἀπ' τὴν τρομάρα πού πέρασε, ἔχουν σπάσει τὰ νεῦρα της. Δὲν μπορεῖ νά κρατηθεῖ. Ἀρχίζει τοὺς Ἀραπάδες στά χαστούκια.

— Νὰ κι' ἐτούτη, νὰ κι' ἐκείνη ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ποκοπίκο παίρνει ὕψος. Τραβάει τὴ σπασμένη χατζάρα του. Διατάζει τοὺς ἀνθρωποφάγους :

— Ἐμπρός ! Δρόμο γιὰ τὸ

χωριό σας ; Τρεχάτε νά ἐτοιμάσετε τὸ τραπέζι γιὰ τὸν Ἀρχοντα Στρακαστρούκα !... Ἀπόψε γουστάρω... ἀηδονόγλωσσες στιφάδο ! Τραβάτε λοιπόν. Ἐγὼ κι' ἡ σκλάβά μου θὰ ἐρχόμαστε ἀπὸ πίσω !... Ὅποιος γυρίσει νά κνιτάξει, θὰ τὸν κολατίσω αὐθιμερόν !

Οἱ Ἀνθρωποφάγοι δὲν βγάζουν τοιμοδιὰ. Σηκώνονται ὑπάκουα. Προχωροῦν κατὰ τὰ χορταρένια καλύβια τους.

Ὁ διαβολεμένος νάνος τοῖς δίνει δεύτερη διαταγή :

— Γουστάρω νά σκάσετε καὶ κανένα τραγουδάκι. Νὰ περνάει ἡ ὥρα μου !

Οἱ Κανίβαλοι ἀρχίζουν νά τραγουδᾶνε. Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει σοβαρός. Παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνση. Προχωρεῖ κατὰ τὸ θεόρατο δέντρο τους. Ἢ Χουχού τὸν ἀκολουθεῖ σὰν σκυλάκι.

Καὶ νὰ : Σὲ λίγο φτάνουν τὸν Καθαρόαιμο. Βόσκει ξένοιστος στὸ γρασιδί. Ὁ μαῦρος «φωτοστέφανος» τὸν ἀκολουθεῖ.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας τὸν ρωτᾷ :

— Πολὺ ἀφερεμένο σὲ γλέπω, Σαῖνι μου ! Μπᾶς κι' ἔχασες καμμιὰ ἀλογόμυγα ; Πρόσεξε καλά. Θὰ τὶς μετρήσω φουκαριά μου καὶ χάθηκες !

Ἀμέσως πιδάει στὴ ράχη τοῦ

ψωραλέου τρίποδου γαϊδάρου.
Τὸν σπληννίζει. Ξεκινάει σο-
γαρὸς-σοβαρὸς ! Προχωρεῖ βα-
ρὸς κι' ἀμίλητος ! Στὴ Χουχού
δὲν δίνει καμμιὰ σημασία.

Ἡ ἀμοιρὴ πυγμαία τοῦ λέει :

— Εἶδες χρυσό μου ; Σὲ μένα
χρωστᾶς τὴ ζωὴ σου ! Ἄν δὲν
ἔλεγα πὼς εἶσαι Βασιλεὺ τῶν
Ἀνθρωποφάγων. Θα σὲ εἶχανε
γευματίσει τώρα !

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει :

— Ὁραῖα ! Μοῦσωσης τὴ ζωὴ.
Λοιπὸν τί γουστάρεις νὰ γίνῃ ;
Τί θέλεις νὰ κάνω γιὰ νὰ στο
ξεπλερώσω ;

Ἡ Χουχού χαμηλώνει ντρο-
παλά τὰ μενεξεδένια τῆς βλέ-

φαρά. Σηκώνει τὸ κεφάλι. Τ' ἀ-
ποκρίνεται συνθηματικά :

— Κουκουρίζου ! Κουκου-
ρίζου !

Ὁ νάνος καταλαβαίνει. Ἀμέ-
σως δίνει μὰ καρπαζιά στο
ψωραλέο ζωντανό του :

— Ἔ, Γαϊδούρειε Ἰππε ! Δὲν
ἀκούς ; Ἡ Μιμιξίλ ἀπὸ δῶ,
σοῦ κάνει... πρόταση γάμου !

Ἡ Χουχού γίνεται μπαρούτι.

Τὸν πληρώνει τοῖς μετρητοῖς :

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό,
χρυσό μου ! Ἄν ἤθελα νὰ παι-
τρευτῶ γαϊδάρου, θὰ εἶχα πάρει
... ἐσένα ! Μὲ συγχωρεῖτε κιὺ-
λας !

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο , ,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ἀριθ. Τεύχους 7

Τιμὴ Τεύχους Δρχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Γιὰ τὴ σύνταξιν καὶ ἐκδόσιν: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΣ**

ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93 β — ΑΘΗΝΑΙ

Γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσφωνεῖν Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖα **ΚΑΪΤΑΤΖΗ** Ἀναξαγόρα 20 — ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπὸ τὴ Δημαρχίαν)

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη κυκλοφορεῖ
τὸ 17^{ον} τεύχος

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

μὲ τὴν ὑπέροχη περιπέτεια

"ΓΟΡΙΛΑΣ ΜΕ ΦΤΕΡΑ,"

Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΣΗΜ. Στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ βρεῖτε τὴν καλλιτε-
χνικὴ πολυσπαστὴ φιγούρα τῆς Ἀρχόν-
τισσας τῆς Ζούγκλας ΤΖΕΪΝ.

ΕΠΙΣΗΣ

Τὴν ἄλλη Παρασκευὴ κυκλοφορεῖ
ἡ 8^η Τευχάρα τοῦ «ΠΟΚΟΠΙΚΟ»
μὲ τὸν τίτλο :

"ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΚΟΠΙΚΟΙ,"

ΣΗΜ. Στὸ τεύχος αὐτὸ θὰ βρεῖτε τὴν καλλιτε-
χνικὴ πολυσπαστὴ φιγούρα τοῦ δοξαμέ-
νου Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας ΤΑΡΖΑΝ.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΗ:

Οἱ φιγούρες τῶν ἡρώων τῆς Ζούγκλας ἄρχισαν
νὰ δημοσιεύωνται ἀπὸ τὸ τεύχος

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἀριθ. 16.

Ἡ δημοσίευσή τους θὰ γίνῃ μόνο μιὰ φορά.
Φροντίστε ν' ἀποκτήσετε πλήρη τὴ σειρά σας.